

Mál nr. 445/2015**M
og****vátryggingafélagið V v/ almennrar slysatryggingar.****Réttur tjónþola til að fá varanlega örorku endurmetna eftir að þrjú ár voru liðin frá slysdegi,****Gögn.**

1. Málskot, mótttekið 8.12.2015, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf V, dags. 23.12.2015, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Hinn 14. nóvember 2010 brotnaði M á löngutöng vinstri handar er hún var að temja hest. M hafði í gildi almenna slysatryggingu hjá V. Með sameiginlegri matsbeiðni 29. desember 2012 óskuðu M og V eftir því að lækni, sérfræðingur í bæklunarskurðlækningum, legði mat á varanlega læknisfræðilega örorku af völdum slyssins. Í framhaldi þess var aflað gagna um það hvort tiltekinn taugaskaða mætti rekja til ísetningar æðaleggs sem setja þurfti upp í tengslum við læknismeðferð eftir að grunur kom upp um að sýking væri í fingrinum. Með matsgerð læknisins 28. maí 2014 var komist að þeirri niðurstöðu að varanleg læknisfræðileg örorka af völdum slyssins væri 20%. M var ekki sátt við niðurstöðu matsgerðarinnar. Hinn 18. júní 2014 voru bætur greiddar á grundvelli matsgerðarinnar. Á skaðabótakvittun sem útbúin var vegna uppgjörsins var skráð að greiðslan væri „fullnaðar- og lokagreiðsla vegna þessa tjóns og allar kröfur vegna málsins eru að fullu greiddar.“ Jafnframt var skráður á kvittunina fyrirvari af hálfu M sem hljóðaði svo: „Samþykkt með fyrirvara um mat á varanlegum og tímabundnum afleiðingum slyssins en umbj. minn telur þær aðrar og/eða meiri.“

Með beiðni, dags. 11. desember 2014, var þess farið á leit af hálfu M að þrír nafngreindir matsmenn, lögfræðingur, geðlæknir og bæklunarlæknir, myndu m.a. meta að nýju varanlega læknisfræðilega örorku M af völdum slyssins 14. nóvember 2010. Kveður M að samkvæmt matsgerð matsmannanna, dags. 24. febrúar 2015, væri varanleg læknisfræðileg örorka M af völdum slyssins 38% og hefur krafist frekari bóta á grundvelli hins nýja mats úr slysatryggingunni hjá V. V hefur hafnað bótaskyldu með vísan til greinar 4.7. í I. kafla skilmála vátryggingarinnar þar sem meira en þrjú ár eru liðin frá því slysið varð.

Álit.

Samkvæmt gr. 4.6 í I. kafla skilmála vátryggingarinnar skal örorkan í fyrsta lagi metin einu ári eftir slysið, annars síðar þegar lækni telur að varanlegar afleiðingar slyssins hafi komið í ljós. Þá segir í gr. 4.7. í sama kafla skilmálanna að telji slasaði eða félagið að örorkan geti breyst geti hvor aðili um sig krafist þess að endanlegu örorkumat verði frestað, þó ekki lengur en í þrjú ár frá slysdegi. Segir þar einnig að örorkumat skuli undantekningalaust framkvæma þremur árum eftir slysið jafnvel þótt gera megí ráð fyrir að ástand hins slasaða kunni að breytast, en í slíku tilviki beri að ákveða örorkuna eins og gera megí ráð fyrir að hún verði endanleg.

Með dómi Hæstaréttar frá 27. maí 2004 í máli nr. 22/2004 var í varakröfu tjónþola leyst úr ágreiningi um túlkun samsvarandi ákvæðis varðandi rétt tjónþolans til endurmats á örorku þegar meira en þrjú ár voru liðin frá slysi. Segir í dómi réttarins m.a.: „Ákvæði skilmálanna, sem hér um ræðir, geta hvorki talist óeðlileg né óvenjuleg á sínu sviði. Með því að ekki hafa verið færð fram haldbær rök fyrir því að áfrýjandi geti verið óbundin af þessum ákvæðum eru ekki efni til að verða við varakröfu hennar.“

Svo sem fyrr greinir gerði M fyrirvara við móttöku bóta samkvæmt hinu fyrra mati þar sem uppgjörið vari samþykkt en með fyrirvara um mat á varanlegum og tímabundnum afleiðingum slyssins sem M taldi „aðrar og/eða meiri.“ Verður að telja að í fyrirvara þessum komi skýrt fram að M hafi ekki fallist á að matsgerð sú sem uppgjörið byggðist á hafi með réttu endurspeglad þær varanlegu afleiðingar sem hún byggði við af völdum slyssins. Verður samkvæmt þessu einnig að líta svo á að í fyrirvaranum hafi falist áskilnaður um að fá örorkuna endurmetna og M sé því óbundin af því ákvæði vátryggingarskilmálans að örorkumat skuli undantekningalaust framkvæma þremur árum eftir slysið.

Dómur Hæstaréttar frá 20. febrúar 2014 í máli nr. 576/2013, þar sem fjallað var um skilning á fyrirvara sem gerður hafði verið við uppgjör bóta eftir umferðarslys, hefur ekki þýðingu hér. Innan sex mánaða eftir uppgjörið óskaði M, einhliða og án samráðs við V, endurmats á örorkunni. Í váttryggingarskilmálunum er ekki að finna ákvæði um það hvernig staðið skuli að framkvæmd mats á varanlegum afleiðingum af völdum slyss sem váttryggingin tekur til. Ekki er um skaðabótakröfu að ræða og verður ekki séð að M hafi verið bundin af fyrirmælum 10. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993 með síðari breytingum um það hvernig afla skuli mats til að staðreyna örorkuna. Að þessu virtu verður talið M eigi rétt til frekari bóta vegna varanlegrar læknisfræðilegrar örorku þótt ekki sé tekin sérstök afstaða til niðurstöðu matsgerðarinnar frá 24. febrúar 2015 sem M aflaði.

Niðurstaða.

M á rétt á frekari bótum samkvæmt endurmati úr almennri slysatryggingu hjá V.

Reykjavík, 19. janúar 2016.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.